

De Duitse migrantenzoon

De Duitse migrantenzoon

Verdwaald in de EU

Willem de Vries

Willem de Vries

ISBN: 9789465315584

Foto omslag: op whatsapp roulerend, herkomst onbekend

© Oktober 2025 – Januari-Februari 2026

[21-1-2025]

Je kunt in allerlei verbanden spreken over een begin, of over een einde. Gister eindigde de politieke carrière van Joe Robinette Biden. Wat ik van zijn lange loopbaan, hij was onder meer *Vice* van Obama, heb onthouden is zijn laatste daad, omdat hij gister tijdens de inauguratiespeech van zijn rivaal, Donald John Trump, bleef zitten als Trump iets zei waardoor minimaal de halve zaal opstond en applaudisseerde. Op één moment na, toen Trump sprak over zijn dominante invloed op de totstandkoming van het Gaza-staakt-het-vuren, stond Sleepy Joe toch even met veel gekreun op (je kon zien dat hij kreunde), omdat hij niet wilde dat Trump *the full credit* zou krijgen voor de vermoedelijk tijdelijke oorlogsimpasse. Zoals Biden gister op alle gebieden eindigde, zo was er een begin: dat van *The Administration* van de 47ste President van de Verenigde Staten van Amerika: Donald Trump, die zijn land *A Golden Age of Prosperity and Peace* gaat brengen...

Een einde en een begin, vaak hebben ze met elkaar te maken. Zelden hebben wij zo'n begin mogen ervaren als dat van Trump 2.0, en ook zelden het einde van een met de staart tussen de benen vluchtende chique rashond die Biden is, terwijl Trump mag worden gezien als een chique geworden, rondscharrelende zwerfhond, die inmiddels weet hoe je 'met een teefje spaghetti eet'. Misschien is het wel Trump 3.0, omdat hij in de vier jaar van tandenknarsen, toezien hoe (in zijn ogen) Biden het verkwanseelde, hij zichzelf opnieuw heeft uitgevonden, voorzien van vers, in miljarden zwemmend sponsorkapitaal, wat ik dan nog niet eens zo interessant vind. Nee, wat mij het meeste boeit aan de man is de ongekende energie die hij als 'oude zak' uitstraalt, het eindeloos ingestudeerde kletspraatje dat hij toch maar mooi uit zijn blote bol weet op te hoesten, alsook de maniertjes die keer op keer zijn stemmers prikkelen, zoals het glibberige, zijdezachte, in mijn oren soms door hem gebruikte nep klinkende kinderstemmetje, dat op een bepaalde manier uit zijn geitenstrot komt,

lijkend op een achtjarig jongetje dat een gedichtje voordraagt op de zondagsschool...

Ja, ik geef toe, misschien ben ik wat te filosofisch op de vroege ochtend. En dat terwijl ik in beginsel walg van de man, die nep-per is dan Johnson, Nixon en Reagan bijeengeveegd. Toch, toch deed hij het ongelooflijk goed gister, als je in het Republikeinse kamp zat. Nee, zelfs als je zoals ik een Democraat bent, vond ik dat dit de beste speech was ooit door een Republikein gegeven, in de eerste minuten van zijn tweede termijn. Als je zwarte inwoners van de VS, pal voor een Nederlandse camera, kunt laten huilen van geluk bij de inauguratie van een helwitte kleinzoon van een Duitse migrant, dan heb je toch echt wel iets goed gedaan. Hij won ook *The Popular Vote*, dus zit hij de komende vier jaar terecht in *The Oval Office* – al mag je er vanuit gaan dat dit eerder te Florida zal zijn, waar de zon warmer is en hij meteen zijn *private golf course* op kan lopen na de zoveelste babbelsessie van de dag...

Zoals Trump het heeft gedaan komt, of men het nu wil geloven of niet, rechtstreeks uit de theorieboeken over hoe een politieke carrière vorm moet worden gegeven. Men denkt dat hij zomaar iets doet, dat hij wereldrecordhouder is van het grootste aantal improvisaties per minuut. Fout! Trump doet precies zoals het moet om mensen aan zich te binden, om op hem te stemmen. Of hij het nu instinctief heeft geperfectioneerd, of toch is geholpen door een leger van adviseurs, het doet er niet eens toe. Hij staat er en heeft de meest sterke speech afgegeven ooit, als je kijkt naar een verbinding maken met de behoeften van de stemmers...

En ach ja, al die decreten, de *Executive Orders*, het is nu eenmaal een traditie dat je die enkele uren na je inauguratie, voor het oog der camera's, de wereld in duwt. Trump heeft woord gehouden, want tot nu toe heeft hij uitsluitend aangekondigde beloften in beton gegoten. Zoals de noodsituatie om de grens naar Mexico op slot te doen. Het bizarre aan dit besluit is dat hij in het zadel is

geholpen door miljoenen latino's die ooit uit Mexico kwamen, die zijn wens om de boel op slot te gooien steunden, terwijl ze zo hun familie nooit meer zullen zien. Miljoenen en miljoenen criminele migranten moeten de grens over worden gezet zegt Trump (een werkelijke huzarenklus!). De kleinzoon van een migrant die nu vindt dat het vol genoeg is met migranten. Ook wordt de *New Green Deal* van Biden met één stiftstreek ongedaan gemaakt, omdat Trump nu eenmaal wil benutten wat nog in de grond zit. Als je in zo'n groot land woont valt het wel mee hoor met die milieuvervuiling en klimaatshit, zal hij denken...

Het mooie aan democratie is dat het nu toch wel de beurt is aan de man die in 2020 zei dat Biden de verkiezingen had gestolen. Voor die leugens is hij nooit berispt. Sterker nog, zijn sympathisanten waren het met hem eens, wat je met een kleine of grote knipoog misschien de best uitgevoerde leugen uit de moderne westerse politiek kunt noemen. Als je mensen kunt doen geloven dat jouw leugens waar zijn, dan ben je een ongelooflijk goede psycholoog, een populistische weliswaar, met een zwart randje van demagogie. Omdat er niemand in deze vier jaar is die ook maar iets aan Trumps *Administration* kan veranderen, kun je er maar beter het positieve van inzien vind ik. Te veel mensen in mijn omgeving zitten te mokken en mopperen, je ziet aan hun gezicht dat ze één en al negativiteit uitstralen. Dan gaat het onderhuids zitten denk ik, je moet de vijand in de ogen kijken en kunt die maar beter omarmen. Zulks is gezonder dan blijven vasthaken aan je eigen miserie...

Het is de ongeschreven wet van democratie, dat er altijd ruimte moet zijn voor de persoon die heeft gewonnen, wat voor hork of leugenaar het ook is. Wij moeten in de EU beter leren omgaan met teleurstellingen, als er iemand anders dan 'onze smaak' aan de macht komt. Dit is een gouden politieke regel in een vrij westers land, niet een vergulde regel. Ik denk dat ik maar snel weer naar de tandarts ga, om een preventief onderhoud te laten plegen tegen tandenknarsen. Zie het als iets positiefs: van deze

Trump 3.0 gaan we allemaal leren, ook hoe het niet moet. Maar ook hoe het wel moet, als je de *Popular Vote* in de pocket hebt. Hij gaat echt niet alleen maar slechte dingen doen, want hij zei gister dat de VS weer een gezond land wordt, kijkend naar de status van de ziekte en de zorg die de patiënt moet krijgen...

Ongetwijfeld zal hij gesprekken gaan voeren met alle *executives* van grote verzekeringsmaatschappijen, en die met Uncle Sam's Finger duiden dat ze de zaak niet moeten besodemieteren. Ook zal hij die van de *oil companies* proberen te overtuigen *wel* te gaan drillen, al zal dit aanvankelijk leiden tot het zakken der prijzen, wat tot gevolg heeft dat de winstcapaciteit van zijn buddy's zal afnemen. Alleen al de vreugde die het Trump en de beoogde arbeiders die weer een baan zullen vinden zal geven, zal vast ook ergens anders leiden tot iets positiefs. Want zo werkt het meestal, als je burgers hoop geeft op prima betaalde banen, zelfs aan de onderkant van de banenmarkt...

Dan *The Gulf of Mexico*, die *Gulf of the United States* moet gaan heten. Er is niemand in de wereld die het niet begrijpt, want het is ook gek dat Mexico de naamgever is. En ja, dat de Chinezen nu het Panamakanaal runnen, dat is ook zeker gek te noemen. De VS zou nooit een project in Hong Kong mogen runnen van China, al is het misschien niet helemaal vergelijkbaar, ik geef het meteen toe. Ach, we weten allemaal dat Trump nog heel wat stevige gesprekken zal gaan voeren met zijn topeconomen, of het nou allemaal wel zo snugger is om te roepen dat hij de invoerbelastingen gaat opkrikken naar concurrerende markten toe. Ik denk dat die soeppan eerst flink zal afkoelen, alvorens hij zal laten uitserveren. Hoog inzetten, en dan met minder genoeg nemen, het vermaledijde compromis, dat is hoe het altijd gaat. Dus ik zeg: wacht nou maar even op hoe het gaat uitwerken. *We can work it out*. Daarover zingen zowel *The Beatles* als *Arcade Fire*. Zulks stelt me gerust, ik vind er troost in. Al waren *The Beatles* Brits en *Arcade Fire* Canadees. Zou Trump soms ook Engeland willen inlijven, zoals hij beweerde over Canada? Ik geef eerlijk toe dat ik

erg benieuwd ben of hij nog gaat terugkomen op die kreet over Canada. Of kreet dan misschien decreet wordt? I repeat: *God only knows* – and maybe Trump...

Het lastige van een nieuw hoofdstuk beginnen, in dit geval zelfs een nieuw boek, kakelvers door een dikke kip uitgepoept, wordt vergemakkelijkt als er ergens anders op aarde een belangrijk nieuw begin een aanvang neemt. Zoals de nieuwe regering in de VS. En als afgeleide daarvan het nieuwe geslijm dat dit zal opleveren in vele landen die graag iets willen van de VS, bijvoorbeeld hun afzet van producten in de VS, of het samen met de VS bestrijden van Het Kwaad in de wereld. Dat laatste is nogal subjectief weet ik, want wat de ene persoon als kwaad omschrijft kan een ander als teder of lief ervaren. Het is een tamelijk westerse manier van uitdrukken, Het Kwaad, omdat het zo lekker samenvat wie je vijanden zijn, of waar je grote afkeur van hebt. De Taliban zijn de As van het Kwaad. Of: Trump heeft kwade bedoelingen voor iedereen die het niet met hem eens is. Zo beschuldigde hij gister in zijn speech in één adem de hele *Biden Administration* als corrupt. Corrupt wordt vaak als synoniem van 'Het Kwaad' beschouwd. Want iemand die corrupt is, is een crimineel en kan dus geen menselijke eigenschappen bezitten. Zulks is een drogreden, dat weet ik best. Toch is het een politieke toepassingsmethode waar populistische politici erg bedreven in zijn. Wollige taal met superlatieven en valse beweringen over 'kwade krachten' die ons 'goede mensen' tegenwerken, om zo medestanders te krijgen. Trump is een Professor op dat gebied, hij zou de Nobelprijs moeten krijgen voor dit niet-bestaande vakgebied...

[22-1-2025]

Of het een slag in de lucht was, hij zal het niemand willen zeggen – misschien alleen aan Trump. Er is alweer heel wat commotie

rondom het verwende miljardairsjongetje Elon Musk, nu vanwege diens David Carradine-achtige kung-fu-beweging die hij ten overstaan van de hele wereld liet zien. Er is discussie of het lijkt op een lage versie van de Hitlergroet, dan wel een hoge versie van de *Carradine Move* in zijn rol als Kwai Chang Caine. Of is het dan toch een slecht uitgevoerde imitatie van de fameuze *Usain Bolt Arrow*? Zelfs ernstige mensenrechtenorganisaties willen het hem vergeven, ze zeggen dat het waarschijnlijk een vergissing was van Musk, als hij al de Rijkskanselier van weleer wilde nadoen. Dat het een vergissing was lijkt mij dan weer erg sterk, omdat de beste man misschien nog wel beter dan Trump weet wat hij doet als de aandacht op hem is gericht. Maar goed, het lijkt erop of de verzamelde pers het niet aandurft om deze voor mij abjecte beweging, die hij tweemaal met grote precisie uitvoerde, te blijven herhalen in de media, totdat hij bereid is er een heldere explicatie bij te geven...

Dit gaat de pers toch niet doen omdat ze anders *The Trump Police* of een nog op te richten variant voor hun deur zullen aantreffen, die invalt om te zien of er sprake is van enige onregelmatigheden op het gebied van staatsondermijnende activiteiten. Vroeger heette dit de jacht op communisten. Ja, het baart mij zorgen, deze rigoureuze verschuiving van Biden naar Trump, omdat de laatste toch in tegenstelling tot eerdere berichten, alle 1.500 criminele boeven vrijliet die eerder het Capitool bestormden, het gajes dat op weg was Nancy Pelosi en Mike Pence te lynchen. Het huidige politiecurs is als de dood dat de nu vrijgelaten malloten aanslagen gaan plegen op politici, omdat ze erop rekenen toch weer door hun geelharige heiland te worden vrijgelaten. Ik denk bijna: zo kan ik het ook. Maar dat is natuurlijk onzin. Het is niet te begrijpen voor ons in de EU, deze verschuiving naar rechtsextremistisch radicalisme. Het komt toch echt wel verdomd dicht in de buurt van de jaren dertig in Duitsland...

Het is de kunst denk ik om het hoofd koel te houden, ook in het Europees Parlement. Zolang het ons nog niet direct schaadt, met

feitelijke decreten om de vrije handel fors te gaan inperken, en zolang grote *tech firms* zich aan EU-regels houden, is het verstandiger deze gek in *The Oval Office* even te laten uitrazen, zodat hij vier jaar opgekropte woede eruit kan persen. En dan maar eens zien of hij alle beloften waarmaakt, zoals de NAVO verlaten, Europese export naar de VS drastisch met heffingen belasten, Canada, Groenland en Panama militair binnenvallen, dan wel direct stoppen met het leveren van wapentuig aan Oekraïne. Ik vertrouw erop dat hij na verloop van tijd zijn emoties onder controle krijgt, als zijn adviseurs zeggen dat hij aan het doordraven is. Echter, normaliter krijgt hij van weerstand extra energie, zodat hij met een nog botter bijl hout gaat hakken...

Dat is wat koppige mensen doen als ze worden aangesproken op hun koppigheid: nog koppiger doen! Soms, als ik in bepaalde bevriende kringen verkeer, wil mijn taalgebruik weleens wat plat worden. Dan gebruik ik woorden zoals bokkenlul: dat is toch echt wat Trump is in mijn ogen, een ordinaire bokkenlul. Hijzelf zal het, vermoed ik, totaal anders zien, zal meteen bovenop de kast zitten als iemand hem van bokkenlulligheid beschuldigt, zodat hij met veel geraas een snoeiharde tegenaanval inzet. Ook van in de tegenaanval gaan krijgt hij energie. Wat dat betreft is hij een soort van Tesla-energiebron, ik bedoel de uitvinder Tesla, die de vrije energie op het spoor was begin vorige eeuw. Trump heeft de bijzondere eigenschap dat tegenslagen, die bij normale mensen zoals ik energieverlies opleveren, hem sterker maken en energie geven, op alle mogelijke manieren...

Vandaag heeft ons eigen Parlement het druk: zojuist heeft de staat de rechtszaak tegen Greenpeace verloren, wat de staat dwingt méér te gaan doen aan stikstofuitstoot. Ook wordt er vergaderd over het inperken van het onbepaalde demonstratierecht, wat ik een heel goede zaak vind. Al is het alleen maar om het asociale, maatschappij-ontregelende huftergedrag van clubs als Extinction Rebellion strafbaar te maken, dan wel om die lui met harde hand aan te kunnen pakken. Ik zeg ook: vergeet voor-

al niet, tegelijk met het boeven vangen, om meteen maar met de bouw van extra gevangenissen aan te vangen, want ze zullen nodig zijn! Alsook het benodigde personeel dat de staatsondermijners wat mij betreft gedurende hun brommen het leven zuur mag maken...

Zoals Trump iedereen haat die tegen hem en zijn gedachtegoed ageert, zo heb ik een vrij forse haat ontwikkeld tegen organisaties als Extinction Rebellion, in het bijzonder hun arrogantie en betweterigheid, plus het illegale, onwettige handelen waarbij andere burgers en bedrijven de dupe zijn van hun bewuste acties tot ontregeling en ondermijning. En dit alles omdat ze aan de democratische onderhandelingstafels over diverse onderwerpen, zoals gebruik van fossiele grondstoffen en invloed en oorzaken van klimaatverandering, een slechte gesprekspartner waren, die snel een kort lontje liet zien als ze hun zin niet kregen. Ik heb het al vaker gezegd dat ik het oneerlijk vind dat deze ontwrichtende activisten er steeds zo makkelijk mee weggkomen. Hopelijk stelt de Kamer er vandaag paal en perk aan, komen deze activisten er voortaan niet meer zonder kleerscheuren vanaf. Sterker nog: trek die kleren uit en stuur ze, gehuld in een mooi kostuum van pek en veren, hun zo geliefde maatschappij in. Want het kan echt anders, zonder activisme aandacht trekken: kijk maar naar Greenpeace, die weet hoe men dat moet doen. Waarvoor grote hulde!...

Overigens, ik ben bijna door de Thomas Mann heen, nog ruim 100 blz. Het was een hele kluif door te moeten zetten, echter mijn veelvuldige privaatbezoek, sinds de katheter eruit is, heeft wonderen gedaan in de voortgang. De schaduwzijde is dat ik vermoedelijk toch een blaasontsteking heb opgelopen, omdat het pissen erg pijnlijk is geworden, nadat het aanvankelijk okay was. Vanochtend even mijn urine laten testen bij de assistente van de huisarts (die zelf ziek was, ook zoiets gek, want dan moet de

assistente een andere arts aan de mouw trekken die bereid is na te denken over de uitkomst van het urinemonstertje), zodat de assistente moest overleggen met het ziekenhuis; de dienstdoende hospitaaluroloog vond het raadzaam er een kuurtje tegenaan te klappen, want men wil te allen tijde voorkomen dat je een nierbekkenontsteking oploopt, die grote schade kan aanrichten. Dus vanmiddag kan ik hopelijk de kuur ophalen, opdat het middelje aan de slag kan de ontstoken weefsels aan te pakken. Ik ga nu met enige angst iedere keer pissen, het is echt pijnlijk, vooral de eerste vijf seconden. Plus al dat bloed en de vele bloedstolseltjes, die als vreemde stukjes zwart zacht rubber de inwendige glijbaan af komen roetsjen, en dan met enige weerstand langs de rand van de pot naar beneden glibberen, wat me toch steeds weer verstoelt doet staan omdat het best dikke stolsels zijn, die je kunt voelen bij het naar buiten roetsjen...

[23-1-2025]

In ons land zou het ondenkbaar zijn dat de regering, met als hoofd de Minister-President, besluiten neemt die klip en klaar in het belang zijn van de Minister-President zelf. Het gaat om zakelijke, financiële belangen. Stel: onze MP zou een vriendenclubje hebben van rijke mensen, waarmee hij iedere zondag koffie drinkt. Ze hebben er allemaal baat bij als de belasting op hun bezittingen en vermogen wordt verlaagd. Stel dat dit toch gebeurt, dat de MP zichzelf en zijn vrienden miljoenen zo niet miljarden voordeel doet toekomen bij de jaarlijkse taxering van hun eigendommen. Wat zouden we daar van vinden in ons toch best democratisch te noemen, soms door religie of humanisme geregeerde, hoog-moralistische landje? De wereld binnen onze landsgrenzen zou op zijn kop komen te staan, als zulks zou gebeuren, binnen een etmaal moet de MP aftreden na een vrijwel unanieme motie van wantrouwen door de Kamer...

Toch is dit precies wat in de VS gebeurt. Trump is nog geen twee etmalen aan het regeren en hij stapt al uit een wereldwijd opgezet programma dat belastingparadijzen moet aanpakken, en moet zorgen voor een minimumbelasting die de eigenaren van bedrijven-met-winstbejag moeten gaan betalen, als ze hun winsten 'naar privé' willen halen. Het is gezond om een transparante, eerlijke wereld te creëren, waar het normaal is dat er een bepaald bedrag aan belastingen wordt betaald, al is het alleen maar om te zorgen voor wereldwijde infrastructuur voor bedrijven en burgers. Tevens zorgt het voor een sfeer van rechtvaardigheid, zodat vooral burgers het gevoel krijgen dat er wordt gewerkt aan het langzaam dichten van het gapende gat tussen allerrijksten en allerarmsten. Maar nee hoor, ondanks alle beloften aan de *red necks* voor belastingverlaging en verbetering van juist *hun* leefomstandigheden (ik moet nog zien dat het gaat gebeuren!), zet hij vooral publiekelijk, zonder schaamte in op het rijker worden van de toch al rijken, met inbegrip van zichzelf. Het is werkelijk banaal, zo plat als een dubbeltje. De beste man heeft geen enkel besef van moraal en fatsoen. Maar ja, dat wisten we al, toch?...

We kunnen ons zorgen of boos maken bij wat daar nu gebeurt. Dat is ons goed recht, we kunnen het binnenskamers houden in ons hoofd of ons erover uitspreken. Het is van generlei belang dat wij dit doen, want Trump zal, als er weerstand of kritiek komt vanuit bijvoorbeeld de EU, alleen maar standvastiger, koppiger vasthouden aan zijn eenmaal ingezette koers – de belofte de rijken te zullen helpen die hem zo loyaal hebben gesteund om nog eens vier jaar op het presidentiële zadel te mogen plaatsnemen. Het omgekeerde is denk ik waar: het is beter om hem positief te bejegenen, misschien zelfs hem te aanbidden, de kans is in dat geval groter dat hij water bij de wijn zal doen dan als je hem probeert te bekampen. Dit water bij de wijn doen zal hij als een groots gebaar van de keizer zien, die begaan is met zijn onderdanen. Welnu, gelukkig steekt hij nog niet zijn rechterhand in zijn

jasje met gouden knopen en heeft hij geen scheve steek op zijn hoofd staan. Al hoop ik wel dat hij snel gaat blunderen en ergens zijn Waterloo zal vinden. Want vier jaar, poeh man, dat is werkelijk een pijnlijk lange tijd...

Gisteravond dus weer een antibioticakuurtje gestart. Niet dat het al werkt, daar is het te vroeg voor. Wel hoop je in de tussentijd dat het niet meer verergert. Het uittellen van je winst wordt als het ware beperkt door het niet verslechteren. Ja, dat is de methode van het halflege glas, niet mijn kopje thee. Want ik ben een fanatiek aanhanger van het halfvolle glas. Ja, een mens mag best zeuren af en toe, als zulks helpt (mijn ervaring: vaak niet echt), toch is het wijzer om vooral te blijven lachen bij je eigen ellende. Natuurlijk zijn er grenzen, want het is retemoeilijk om te blijven lachen als je weet dat je nog een maand te gaan hebt, bijvoorbeeld door een tumor op een kwetsbare plek. Toch zijn er mensen die in zo'n geval de dood zullen omarmen, omdat het een portaal is naar iets anders. Ik zeg nu: dat wil ik ook, zo het hoekje om gaan. Maar als dat momentum dáár is, weet niemand hoe hij of zij zal reageren. Ik ken iemand die in hevige angsten is gestorven, bang om zondig te zijn geweest (in kerkelijke zin). Terwijl het een zachtaardig mens was, altijd klaarstaand voor anderen en zichzelf wegcijferend. Ik kan dus hooguit zeggen hoe ik het graag zou willen, maar of dat zo geschiedt zal afhangen van de sterkte van mijn vlees, als die witte tunnel eenmaal in beeld komt...

Verdorie zeg, ik moet alweer pissen, ai-ai...

Dat gedaan hebbende vermoed ik, ondanks de medisch onderbouwde vermoedens van een door bacteriën geïnfecteerde blaas (de blaasontsteking), dat er toch sprake is van een blokkade van bloedstolsels in mijn plasbuis (*buis van plassius*). Want mijn inwendige kraandruk is ongeveer gehalveerd sinds vorige week de

katheter werd verwijderd. Dat is an sich gek, want het operatief verwijderde weefsel dat voor vernauwing van de blaas zorgde bij het begin van de plasbuis, kan onmogelijk zo snel weer zijn aangegroeid. En dus is het logisch dat er sprake is van een vernauwing of blokkade ná de blaas. Het is een theorie, die hopelijk wordt bevestigd als er op enig moment een dikke kledder bloed uit mijn sasbuys komt die stante pede de verlichting geeft die ik nodig heb, zodat de sluisdeuren weer geheel geopend zijn. Ja, schiet mij maar lek als ik het verkeerd zie. Of nee, toch liever niet. Laat ik een kop thee gaan zetten om de doorspoeling van het nefrotische systeem te bevorderen. Spoelen met die handel meneer, was het advies dat de verpleging mij meegaf toen ik zonder katheter naar huis mocht...

Bijna half elf 's ochtends. Mijn ouders zaliger zouden nu hun koffie-momentje hebben, de door mijn moeder in haar collectie Royal Albertkopjes (met schoteltje) uitgeserveerde koffie, afgewisseld met Marjolein Bastinmokken van vaderlandse makelij. Daarbij werd altijd, zonder uitzonderingen, iets hartigs geserveerd, zoals een stuk koek, een punt zelfgemaakte appeltaart, een brok al dan niet gevulde speculaas, of iets anders waar men toen reeds een suikertaks op had moeten heffen, met de kennis van nu. De ochtendkoffie was een gezellig moment, want dan gingen mijn ouders er goed voor zitten, genietend van het zo mooie leven. Een tweede momentum had men in de namiddag, rond half vijf: dan kwam er een alcoholische versnapering op tafel, plus een schaalpje pinda's, gemengde noten of iets minder verhevens zoals een bakje chips of van die gekke hoornachtige zoutjes, de naam wil me even niet te binnen schieten. Natuurlijk was zo'n moment anders als ik erbij was, in vergelijking tot als er geen bezoek was; of ze dan ook zo druk kletsten weet ik niet, het kan zijn dat mijn moeder snel verviel in een potje Yahtzee en mijn vader een oorlogsboek ging lezen dat naast hem op zijn zelfgemaakte tafeltje lag, waar ook zijn astronomische boekjes lagen, Petersons Vogelgids en die over geneeskrachtige stenen.

Dat laatste kwam uit mijn koker, omdat ik gedurende een jaar of tien wat heb geëxperimenteerd met stenen. Ik had er een bepaalde gevoeligheid bij, die tot mijn grote spijt geheel is verdwenen. Ik heb een soort van verzadigingspunt bereikt denk ik, met daarna een kaart uit het Monopolyspel die aangeeft: ga direct naar de gevangenis, ga niet langs start, u ontvangt geen vijftigduizend gulden. Ja, zo oud ben ik al, dat ik soms nog associaties maak met het guldentijdperk...

Een kwartiertje later, na alweer een pijnlijke pis, plus twee blz Mann – de introductie van Ellen Brand. Ook heb ik sinds eergisteravond weer kiespijn, die van linksboven ditmaal. Niet zo erg als vorig jaar, maar het zeurt wat en dan slik ik maar een dubbele dosis mollen, heb weinig zin om dit er thans bij te hebben. Ja, het moge slap lijken, en is het ook. Ik ben een slappeling met knikkende knieën, aangenaam! Men mag de aanblik van de man aan de andere kant van de spiegel nooit veronachtzamen, heb ik geleerd. Mensen zijn wie ze zijn. Soms lukt het je iets substantieels aan jezelf te veranderen, echter vaak lukt dat niet, hoezeer je ook probeert. Het leven heeft mij geleerd dat je af en toe die zwakke *loser* mag zijn die je, bij anderen, zo verafschuwt. Naarmate ik ouder word, bezie ik het leven door een mildere bril. Ja, het kan geholpen hebben dat ik twee nieuwe staarlenzen geïmplanteerd heb gekregen, want een goed zicht op de wereld rondom je kan daar prima bij helpen, alles in een mildere stemming te beschouwen. Natuurlijk ben ik iemand met een aangeboren kort lontje, toch kan ik het tot ontbranding komen soms ellenlang uitstellen, dan wel de lont zelfs doven. De kalmte uitstralende persoon die ik door veel mensen in mijn leven ben genoemd, is een karikatuur van zichzelf geworden. Technisch gezien kan dat niet, toch is dit wat ik gevoelsmatig bedoel: dat je soms een schertsfiguur bent, een schertsversie van jezelf, van al je eigen schertsen jegens anderen...

Een kwartiertje later, zijnde een kopie van het kwartier hiervoor, met vier blz Mann. Als ik in de loop van de middag nog zo'n pijn-

lijke plas heb, ga ik de dienstdoende uroloog van het hospitaal bellen. Dit is niet meer normaal zeg, het is nog maar een kwart van de oude waterdruk nu. Mèh!...

[24-1-2025]

De naam Trump, Donald John van voren, valt vrijwel dagelijks in mijn schrijfsels. Dat is niet omdat ik zulks wil, het is omdat de man vrijwel ieder uur van de dag in de media voorkomt, waar hij zijn uitspraken dan wel besluiten, op dit moment vooral decreten, aan het grote publiek kenbaar maakt. Onafhankelijke journalistiek, heet dat idealiter, de kanalen die besluiten zijn activiteiten te delen met het publiek. Maar er zijn ook partijdige media, zoals enkele grote tech-bedrijven van de VS die, om in de gunst te vallen bij *The Don*, hem via algoritmes bovenmatig in de picture laten komen, en anderen weer ondermaats behandelen. Gister waren er berichten over manipulatie van algoritmes die Trump hypen, en die van bijvoorbeeld Biden, Harris en andere leden van de voormalige *Administration* blokkeren. De lepe, altijd op meer geld verdienen uit zijnde Mark Suikerberg (Meta) gaf grif toe dat er 'oeeps, foutjes!' waren gemaakt. Jaja, denk ik dan, wat een huichelachtig individu zeg, dat je bewust foutjes maakt om te zien hoe lang het duurt voordat 'de domme mensheid' het doorheeft...

Data. Ja, soms is het ook ongrijpbaar. Lang heb ik in totale verbazing verkeerd, vooral toen ik jong was, dat data, zoals radio- of tv-signalen die je kon opvangen met een antenne, op enige wijze vrij door de lucht konden vliegen, onzichtbaar voor het menselijke oog, en dat je ze middels een gadget kon opvangen en omzetten in een wel voor het mensenoog of -oor zicht- of hoorbaar spectrum. Pas later, toen de mobiele telefoon massaal haar intrede deed, realiseerde ik me dat de lucht om ons heen, die we in- en uitademen, doordrenkt moet zijn met miljarden pakketjes data. Ik vroeg me af of er ooit sprake zou kunnen zijn van een

verzadigingspunt, waarop alle vormen van signalen, pakketjes en golflengtes op elkaar zouden gaan storen, of dat het tot een ineenstorting, een Data-Apocalyps van de atmosfeer zou kunnen leiden. Ja, in mijn eenvoud als leek denk je de gekste dingen hè...

Daar schaam ik me voor, dat mijn geest kennelijk zo werkt: dit komt omdat de aardse dampkring op een bepaalde manier begrenst is en deze, zoals een emmer die volloopt met water, kan overstromen. Waar die data dan naar toe moeten, zoals water dat over de rand van een emmer loopt, daar loop ik vast in mijn bovenkamer. Zeg maar een gebrek aan inzicht in natuurkundige verschijnselen. Over gebrek gesproken: vandaag lees ik een bericht over het laagste stikstofoverschot ooit in de landbouw sinds 1990, gemeten over jaar 2023. Let wel, het gaat om het overschot, dus dat is zonder meer niet goed. Nu zou het om een laag overschot gaan, wat iets minder slecht is...

Je zou verwachten dat de agrarische sector een gat in de lucht springt, roepend: "Zie je nou wel, we zijn goed bezig.". Niets is minder waar, het komt door de grote hoeveelheden regen die in 2023 zijn gevallen, zodat de duizenden hectares gras (het veevoer) in ons land buitengewoon veel stikstof konden opnemen uit de lucht. En dus moest ik het bericht goed lezen, zodat ik niet ten onrechte, als een happy farmer, een kuitenflicker van vreugde maak. *Tant pis*, zeggen Fransen. *Schade*, zeggen Duitsers. Schade, ja, dat is wel een pakkend woord, maar dan in onze eigen taal. Alle schade die het land incasseert omdat boeren nog meer geld willen verdienen dan ze al doen. Geen enkele andere vervuillende sector die zo wordt beschermd als de agrarische. Met alle oneerlijke subsidies die men al sinds de agrarische explosie van de jaren '70 heeft mogen incasseren (om niet failliet te gaan vanwege een fout businessmodel), hadden we het hongerprobleem in de wereld kunnen oplossen. Ja, ik weet het, deze leek kletst maar wat. Gelukkig mag dit nog steeds, zolang je niemand al te diep beledigt of discrimineert, zegt de wet. Okay dan, ik ga beter nog eens wat grazen in de mediaweide, of daar nog nieuws

is, boeh! Maar ook dat is tegenwoordig niet uitstootloos, vanwege alle energieverblindende servers die mij dit grazen mogelijk maken...

[26-1-2025]

Het is een koude, natte zondag, de laatste van januari, die volgens de berichten van gister zonnig zou gaan worden (half wolkje met half zonnetje als pictogram voor deze regio). Misschien breekt de boel nog open vandaag, maar misschien ook niet. Het is de bijna willekeur van ons nieuwe klimaat, als je dat zo mag zeggen. Ons klimaat na de klimaatverandering, die vermoedelijk een jaar of tien geleden is begonnen. Je hebt twee mogelijkheden: je neerleggen bij de grillen van ons klimaat, of migreren naar andere oorden, waar het minder grillig is. In theorie is er nog een derde optie: je niet neerleggen bij de grillen en het gevecht aangaan. Wat dat dan precies is of hoe je dit moet doen, weet ik ook niet. Maar het blijft een optie. Ik heb een rustige dag, in verband met het niet kunnen meedoen met een klusdag hier op onze anderhalve hectare. Vanwege me nog niet te mogen inspannen (mijn urologische systemen zijn nog kwetsbaar), verzorg ik de middagmaaltijd: een pan groentesoep. Dan heb ik zo toch mijn aandeel in deze dag – een herhaling van twee weken geleden toen ik nog met die vervelende katheterzak aan mijn been gespt rondliep, en ik me vreemd genoeg fitter voelde dan nu het geval is. Maar goed, niet seuren! Dat klimaat valt nogal mee eigenlijk, als je het vergelijkt met Trumps agressieve aanpak van het mondiale politieke klimaat. Een paar dagen geleden is hij flink uitgevallen tegen de Deense Minister-President Mette Frederiksen over Groenland, tijdens een telefoongesprek. Ik zou daar best een transcriptie van willen lezen, al is het alleen maar om bevestigd krijgen wat voor een hufterige patjepeeër Trump is, en de wereld kan ervaren hoe hij is in zo'n gesprek. Ik vermoed toch, na een week Trump, dat we nog steeds niet het ach-

terste van zijn tong hebben gezien, zeker nu een Republikeinse senator een verzoek heeft ingediend om geen twee maar (haha) voortaan drie ambtstermijnen toe te staan voor een *President*. Putin-achtige toestanden dus, met dien verstande dat er een twee-derden meerderheid voor moet zijn, als ik goed ben geïnformeerd. Je mag ervan uitgaan dat de Democraten wel uitkijken om hierin mee te gaan, toch? Het ergste is nog dat de Democraten niet in staat zijn over vier jaar een serieuze kandidaat naar voren te schuiven. Immers, zo'n 'slappe Tinus' als 'Pamela' Harris, of een vergeetachtig lispelende Biden-kloon, daar ga je de oorlog om *The White House* niet mee winnen. Zeker niet met straatvechter Trump als termijn drie er komt, of een Vance. Het zijn harde tijden hoor, waarin wij leven...

Afgelopen avond verbrak de Italiaanse schaatser-filosoof Davide Ghiotto het als onverslaanbaar geachte scherpe wereldrecord van Niels van der Poel op de tien kilometer. Ik gun het deze kolos van harte, omdat hij iets weg heeft van zijn illustere voorganger van twintig jaar geleden Gianni Romme. Dat was ook een Italiaan, alleen wist hij dat zelf niet. Langzaamaan wordt de hegemonie van ons kaaskoppen in het langebaanschaatsen overgenomen door niet-kaaskoppen. De tijden van Ard, Keessie en Sven zijn voorbij. Ook doen de Amerikanen het erg goed en de Noren, plus diverse landen in het Verre Oosten. Ik mag het nog graag volgen, het schaatsen, lekker warm thuis voor de buis met een mok koffie of thee, kijkend naar het gezwoeg van anderen. Vroeger noteerde ik (als een kip zonder kop) de rondetijden, maar dat doe ik niet meer sinds de jaren tachtig. In mijn toenmalige vriendenkring was er nog één vriend die dit deed. Gek eigenlijk, dat woord: toenmalige. Alsof ik ermee wil zeggen dat die vrienden van weleer nu geen vrienden meer zijn. Vrienden blijven het denk ik, alleen zie je elkaar nauwelijks meer...

Twee uur geweest. De lunch was een groot succes: iedereen prees mijn soepmaakkunst de hemel in. Precies dat is wat je verwacht, dat iedereen zich positief uitlaat, ongeacht of het nu